



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci

žalobkyně: **A. A.**
pobytem P. s. Z., H. 514, Z. u B.
zastoupena Organizací pro pomoc uprchlíkům, z.s.
sídlem Kovářská 4, Praha

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č.j. MV-13061-9/OAM-2018 ze dne 12.6.2018

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení.

III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně podala k Městskému soudu v Praze žalobu proti rozhodnutí žalovaného č.j. MV-13061-9/OAM-2018 ze dne 12.6.2018. Městský soud v Praze žalobu podle § 7 odst. 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), postoupil zdejšímu soudu.
2. Napadeným rozhodnutím byla žalobkyni podle § 176c odst. 1, § 123 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uložena povinnost uhradit náklady spojené s jejím zajištěním ode dne 28.1.2018 do dne 16.3.2018 za účelem předání nebo průvozu ve výši 31 008 Kč a současně podle § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 SB., správní řád, uložena povinnost uhradit náklady řízení paušální částkou 1 000 Kč.

II. Shrnutí žaloby

3. Žalobkyně namítá, že napadené rozhodnutí porušilo čl. 30 odst. 1 a 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. června 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „dublinké nařízení“), které explicitně vylučuje možnost členského státu požadovat po žadateli o mezinárodní ochranu náhradu nákladů souvisejících s jeho přemístěním do jiného členského státu; dle názoru žalobkyně jsou náklady vzniklé v souvislosti se zajištěním žadatele náklady spojenými s přemístěním, neboť se jedná o opatření přímo související s přemístěním.
4. Ze shora uvedených důvodů žalobkyně navrhuje, aby zdejší soud napadené rozhodnutí zrušil. Na svém procesním postoji setrvala po celou dobu řízení před zdejším soudem.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

5. Žalovaný se žalobou nesouhlasí a navrhuje žalobu jako nedůvodnou zamítnout. Na svém procesním stanovisku setrval během celého řízení před zdejším soudem.

IV. Posouzení věci

6. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s.ř.s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
7. Zdejší soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
8. Soud rozhodoval bez jednání podle § 51 odst. 1 s.ř.s.

9. Podstatou sporu mezi žalobkyní a žalovaným je, zda se na náklady spojené se zajištěním cizince - tu žalobkyně - za účelem předání nebo průvozu podle § 176c zákona o pobytu cizinců vztahuje čl. 30 odst. 1 a odst. 3 dublinského nařízení či nikoliv.
10. Podle § 176c odst. 1 zákona o pobytu cizinců při úhradě nákladů spojených se zajištěním cizince za účelem předání nebo průvozu podle mezinárodní smlouvy nebo přímo použitelného předpisu Evropské unie anebo zajištěním cizince za účelem průvozu leteckou cestou (§ 152 a 153 zákona o pobytu cizinců) se postupuje obdobně jako při úhradě nákladů spojených se zajištěním cizince za účelem správního vyhoštění.
11. Podle § 123 odst. 3 zákona o pobytu cizinců nehradí-li náklady spojené se správním vyhoštěním osoba uvedená v odstavci 2, a pokud tyto náklady nebyly uhrazeny z finanční záruky složené cizincem nebo složitelem podle § 123c tohoto zákona, je povinen tyto náklady uhradit cizinec, který má být vyhoštěn na základě rozhodnutí o správním vyhoštění. Hradí-li náklady spojené se správním vyhoštěním cizinec podle věty první, je rozhodnutí o povinnosti uhradit náklady spojené se správním vyhoštěním prvním úkonem v řízení.
12. Podle čl. 30 odst. 1 dublinského nařízení nutné náklady spojené s přemístěním žadatele nebo jiné osoby uvedené v čl. 18 odst. 1 písm. c) nebo d) do příslušného členského státu hradí přemísťující členský stát.
13. Podle čl. 30 odst. 3 dublinského nařízení od osob, které mají být přemístěny podle tohoto nařízení, nelze náhradu nákladů na přemístění požadovat.
14. Podle čl. 28 odst. 2 dublinského nařízení členské státy mohou zajistit dotyčnou osobu za účelem jejího přemístění podle tohoto nařízení, existuje-li vážné nebezpečí útěku na základě posouzení každého jednotlivého případu, a pouze pokud je zajištění přiměřené a nelze účinně použít jiná mírnější donucovací opatření.
15. Zdejší soud předně uvádí, že je nutné rozlišovat mezi zajištěním cizince a jeho přemístěním. Činí tak i dublinské nařízení, které obsahuje úpravu zajištění osoby za účelem přemístění v čl. 28 a problematiku přemístění upravuje v dalším oddílu dublinského nařízení v čl. 29 a násl. Čl. 28 dublinského nařízení tak upravuje zvláštní situace, kdy je vhodné či nutné osobu za účelem jejího budoucího přemístění zajistit, aby proces přemístění nemohl být jednáním této osoby – např. jejím útekem – zmařen. Přemístění je pak procesem, kdy příslušné orgány fakticky přemísťují – „přepravují“ – osoby z dožadujícího členského státu do příslušného členského státu, a to v souladu s vnitrostátním právem. Zajištění je tedy úkonem, který *stricto sensu* s procesem přemístění nesouvisí, neboť slouží toliko k zajištění přítomnosti osoby, aby bylo možné samotný proces přemístění (který na zajištění zásadně navazuje) provést; to však nemusí být vždy v okamžiku zajištění osoby postaveno najisto. Ačkoli zdejší soud rozumí tomu, že v některých případech se může (zejména z pohledu zajištěné a přemísťované osoby) jevit zajištění a přemístění jako institut jediný, po právní stránce tomu tak není; oba tyto instituty totiž sledují od počátku jiný cíl.
16. Pokud jde o náhradu nákladů spojených se zajištěním žalobkyně, pak z právě uvedených důvodů není možné aplikovat čl. 30 dublinského nařízení, neboť ten se vztahuje toliko na

náklady, které vznikly v souvislosti s přemístěním osoby, nikoli s jejím předchozím zajištěním. Tento závěr vyplývá nejen z textu dublinského nařízení (čl. 30 odst. 1 a 3), nýbrž i z jeho systematiky - úprava přemístění a s ním spojených nákladů je obsažena v oddílu VI, oproti úpravě zajištění, která je obsažena v oddílu V. Na posuzovanou věc (náhradu nákladů zajištění žalobkyně) se tak aplikuje čl. 28 dublinského nařízení, který však úpravu náhrady nákladů neobsahuje. V takovém případě žalovaný postupoval správně, pokud aplikoval tuzemskou právní úpravu, a to § 176c a § 123 zákona o pobytu cizinců, podle níž je náklady spojené se zajištěním povinen uhradit zajištěný cizinec - tu žalobkyně; v tomto ohledu je text zákona jednoznačný. Ostatně i náklady, které má žalobkyně nahradit, jsou výhradně za pobyt a stravu v zařízení pro zajištění cizinců a nijak nesouvisí s jejím případným přemístěním.

17. Shodný závěr byl nadto vysloven Městským soudem v Praze, a to dokonce v žalobkyní zmiňovaném rozsudku č.j. 6 A 4/2016-37 ze dne 24.4.2018, kde je uvedeno, že „[j]e nepochybné, že žalobce byl zajištěn za účelem předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropských společenství, kterým je nařízení Dublin III. V něm není právní úprava úhrady nákladů spojených se zajištěním zakotvena, když čl. 30, kterým argumentuje žalobce, se týká nákladů spojených s přemístěním, nikoli se zajištěním“. Z citovaného rozsudku přitom nelze vyvodit závěr, že „takový výklad by byl v rozporu s dobrými mravy“, jak namítá žalobkyně; městský soud shledal rozpor s dobrými mravy v „účtování“ nákladů za pobyt cizince v zařízení pro zajištění cizinců, přestože bylo samotné zajištění shledáno nezákonným pro porušení práva na tlumočníka (bod 31 rozsudku).
18. Žalobkyně v žalobě vznesla návrh na podání předběžné otázky Soudnímu dvoru Evropské unie ohledně výkladu čl. 30 odst. 1 a 3 dublinského nařízení. Zdejší soud však s ohledem na výše uvedené nepovažuje za nutné předběžnou otázku pokládat. Výklad citovaného článku je dle jeho názoru jednoznačný - pokud by evropský zákonodárce měl v úmyslu upravit náhradu nákladů souvisejících se zajištěním osoby obdobně jako v případě jejího přemístění, pak by tak jistě v dublinském nařízení učinil; to se však nestalo.
19. S ohledem na výše uvedené dospěl zdejší soud k závěru, že žalovaný aplikoval správný právní předpis, v jeho mezích správnou právní normu, přitom pochybení, jež by mělo vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, se nedopustil ani při její aplikaci na zjištěný skutkový stav. Zdejší soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by atakovala zákonnost napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti; žalobu tedy jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

V. Náhrada nákladů řízení

20. O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně nebyla ve věci úspěšná, a proto jí nenáleží právo na náhradu nákladů řízení, to by náleželo procesně úspěšnému žalovanému. Zdejší soud však nezjistil, že by žalovanému v souvislosti s řízením vznikly náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti, proto mu náhrada nákladů řízení nebyla přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 9.1.2020

David Raus v.r.
předseda senátu